

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 165/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 186/20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1. obrazy przepisów art. 7 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. oraz w związku z art. 424 §1 k.p.k., polegającej na nieuwzględnieniu przez Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w procesie orzekania wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

naruszeniu zasady
obiektywizmu oceny
zgromadzonego
materiału poprzez
nadawanie w sposób
nieznajdujący
racjonalnego i
prawnego
uzasadnienia waloru
wiarygodności
jedynie tej części
materiału, która
świadczyła na
niekorzyść
oskarżonego K. K.
- z naruszeniem
zasad prawidłowego
rozumowania oraz
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego
wyrażające się w
szczegółności
poprzez:

a) dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
zeznań świadków C.
Z., R. K., A. H.
(1), A. J., M. M.,
K. W. (1), A. K.,
R. Z. i przyjęcie,
że zeznania tych
świadków są
konsekwentne,
spójne oraz
stanowcze, podczas
gdy faktycznie
zeznania te są w
większości
wewnętrznie
sprzeczne, a nadto
sprzeczne z
pozostałym
zgromadzonym w
sprawie materiałem
dowodowym, w tym
w szczególności

z wyjaśnieniami
oskarżonego;

b) dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego, a w
szczególności opinii
sądowo-lekarskiej, a
w konsekwencji
jednoznaczne
przyjęcie, że
działanie
oskarżonego
naraziło
pokrzywdzonego na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia albo
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu;

c) dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego, a w
szczególności opinii
sądowo-
psychiatrycznej i
sądowo-
psychologicznej, a
w konsekwencji
jednoznaczne
przyjęcie, że w
chwili popełnienia
czynów oskarżony
nie miał zniesionej
ani znacznie
ograniczonej
zdolności
rozpoznawania
znaczenia czynów i
kierowania swoim
postępowaniem,

2. obrazy przepisów art. 7 k.p.k. w związku z art. 4 k.p.k. w związku z art. 5 § 2 k.p.k. polegającej na dowolnej ocenie wyjaśnień oskarżonego, dokonaną a priori, pod z góry założoną tezę, że oskarżony K. K. jest winny popełnienia zarzucanych mu czynów,

3. 3. naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 167 k.p.k. w związku z art. 193 § 1 k.p.k., poprzez zaniechanie zasięgnięcia opinii innych biegłych z zakresu psychiatrii w sytuacji, gdy opinia biegłych nie spełniała wypracowanych przez orzecznictwo kryteriów uznania jej za dowód w procesie karnym,

4. 4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony działał z zamiarem bezpośredniego pozbawienia życia pokrzywdzonego, podczas gdy z

zebranych w sprawie dowodów i ujawnionych okoliczności jednoznacznie wynika, że oskarżony takiego zamiaru nie miał,

5. 5. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że rzekoma groźba oskarżonego w stosunku do funkcjonariusza Służby Więziennej miała na celu zmuszenie go do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na odprowadzeniu osadzonego do celi mieszkalnej i wywołała zakłócenie czy utrudnienie w normalnym funkcjonowaniu administracji Zakładu Karnego w sytuacji, gdy taki skutek nie nastąpił.

6. "z ostrożności procesowej, w przypadku uznania przez sąd drugiej instancji, że opisane powyżej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie", rażącej niewspółmierności kary polegającej na wymierzeniu oskarżonemu kary

	łącznie piętnastu lat pozbawienia wolności, a tym samym naruszeniu zasad zarówno prewencji ogólnej, jak i szczególnej, a nadto nieuwzględniającej sytuacji osobistej oskarżonego, jego wieku i stanu zdrowia.		
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że wobec tego, iż prawie wszystkie podniesione przez obrońcę oskarżonego zarzuty dotyczyły pierwszego z zarzucanych czynów, zązębiały się i faktycznie zmierzały do wykazania, że K. K. został zmuszony do dokonania przestępstwa, jak również nie działał z zamiarem zabójstwa pokrzywdzonego, dla lepszego czytelności i w celu uniknięcia powtórzeń, wszystkie one omówione zostały łącznie. Dotyczy to również czynu			

drugiego, albowiem odnosił się on do części dowodów dotyczących pierwszego czynu. Wreszcie, kwestia wymiaru kary była pochodną uwzględnienia lub nieuwzględnienia przynajmniej części pozostałych zarzutów. Statecznie wszystkie zarzuty zwarte w apelacji obrońcy oskarżonego omówione zostały w jednym miejscu.

Przechodząc zatem do oceny wniesionej apelacji i prawidłowości zaskarżonych rozstrzygnięć, stwierdzić należy, że nie zasługiwał na uwzględnienie podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. Zarzut bowiem obrazy pierwszego z wymienionych wyżej przepisów można skutecznie podnieść jedynie w sytuacji, gdy skarżący wykaże, że sąd, dokonując oceny dowodów, nie uwzględnił ich rzeczywistej treści, naruszył określone

reguły prawidłowego rozumowania lub wskazania wiedzy z określonej dziedziny albo wskazania płynące z doświadczenia życiowego i przez to nietrafnie nie dał wiary lub niesłusznie dał wiarę określonemu dowodowi. Zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. nie może zatem sprowadzać się do własnej, nawet możliwej w realiach konkretnej sprawy, oceny dowodów, bez wykazania błędności tej, której dokonał Sąd I instancji. Nie może też sprowadzać się jedynie do samej polemiki z dokonaną przez Sąd I instancji oceną dowodów, lecz winien wskazywać na rzeczywiste uchybienia w zakresie oceny dowodów. Tymczasem apelująca na poparcie rozważanego tutaj zarzutu faktycznie bezkrytycznie odwołała się jedynie do wyjaśnień oskarżonego oraz do stwierdzenia, że zeznania świadków (osadzonych w celi z oskarżonym) były wewnętrznie sprzeczne (kwestia zmuszania pokrzywdzonego

przez A. H. (1) i R. K. do określonych zachowań), Sąd I instancji nie ustalił motywu działania oskarżonego, a zaprzeczenie przez świadków faktowi gwałtów w celi wynikało z graniczącej z pewnością obawy świadków o własne życie i zdrowie w przypadku ujawnienia tej okoliczności i nie mogło wskazywać na wiarygodność ich relacji.

Analizując zatem powyższe argumenty stwierdzić należy, że zasadnie Sąd I instancji nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie, w którym wskazywał, że był zmuszany przez A. H. (1) i R. K. do odbywania stosunków płciowych oraz, że usiłowania zabójstwa dopuścił się na skutek gróźb wymienionych osób w przypadku niespełnienia polecenia. Po pierwsze bowiem, żaden ze świadków nie wskazał na wystąpienie zajęć związanych ze zmuszaniem oskarżonego do odbywania

stosunków
płciowych. Co
oczywiste na fakty
owe nie wskazali
bowiem A. H. (1) i
R. K.. Nie uczynili
tego także pozostali
osadzeni, a to A.
J., M. M. i K.
W. (1). Również
funkcjonariusze
służby więziennej, a
to A. Ł. i A.
K. stwierdzili, że
nic nie słyszeli na
temat ewentualnych
gwałtów w celi
(oczywiście przed
zajściem, a nie na
skutek późniejszego
zawiadomienia
oskarżonego).
Wreszcie,
pokrzywdzony C.
Z. zaprzeczył aby
dochodziło w celi
do jakichkolwiek
czynności
seksualnych. Te
ostatnie wypowiedzi
miały zaś olbrzymie
znaczenie bo
pochodziły od osoby,
która według relacji
oskarżonego, miała
uczestniczyć w
czynnościach
seksualnych
(oskarżony
twierdził, że A. H.
(1) i R. K. kazali mu
brać do ust członka
C. Z.). Co więcej,
pokrzywdzony w
swoich zeznaniach
zaprzeczył wersji
oskarżonego, że ten
był zmuszany w
celi do określonych
zachowań

(stwierdził, że to nie oskarżony, a on był traktowany w celi „jak śmieć”, że był przez A. H. (1) i R. K. zmuszany do sprząwania, do bicia się z oskarżonym itd.). Wprawdzie dodał, że A. H. (1) i R. K. wyzywali także oskarżonego, ale nie wskazał na jakiegokolwiek inne zachowania wobec tego ostatniego. Nie sposób zatem racjonalnie uznać, aby zatajał kwestię gwałtów w sytuacji, gdy negatywnie w pozostałym zakresie wypowiadał się na temat A. H. (1) i R. K.. Faktycznie zatem jedynym dowodem, który wskazywał na zmuszanie do odbywania stosunków seksualnych były wyjaśnienia samego oskarżonego. Te jednak same w sobie nie jawiły się jako wiarygodne w rozważanym tutaj zakresie. Po pierwsze bowiem w przedmiotowej sprawie kwestia gwałtów pojawiła się w wyjaśnieniach oskarżonego dopiero na rozprawie, co już budzi pewne wątpliwości co do ich szczerości. Przecież okoliczność owa, tak samo zresztą jak

kwestia zmuszenia do zaatakowania pokrzywdzonego rozbitą butelką, była dla niego niezwykle korzystna i niewyobrażalne jest, aby oskarżony przez cały okres postępowania przygotowawczego fakty te ukrywał. Po drugie, oskarżony wprowadził złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa zmuszania do stosunków seksualnych, ale jak zasadnie zauważył Sąd I instancji, uczynił to dopiero w dniu 4 października 2018 r., a więc nie tylko sporo czasu po samych czynach, które według relacji oskarżonego miały mieć miejsce kilka razy na przełomie sierpnia i września 2018 r., ale jeszcze sporo czasu po usiłowaniu zabójstwa. Dodać też należy, że samo wskazanie przez oskarżonego przyczyny późnego zawiadomienia o przestępstwie zgwałcenia nie wytrzymywało krytyki. Nie sposób bowiem uznać aby oskarżony bał się współosadzonych miesiąc wcześniej, a po miesiącu,

gdy jego samego oskarżono przestał czuć takie obawy. Również zatem ten element podważał wiarygodność relacji oskarżonego w rozważanym tutaj zakresie. Po trzecie, relacja na temat gwałtów złożona w niniejszej sprawie odbiegała od wersji przedstawionej przez oskarżonego w odrębnym postępowaniu (przesłuchanie z dnia 20 grudnia 2018 r.). W niniejszej sprawie oskarżony wskazał na to, że był zmuszany do odbywania stosunków oralnych z C. Z., a w innej sprawie wskazywał głównie na odbywanie z nim stosunków analnych przez A. H. (1) i R. K., wspominając jedynie dodatkowo o zmuszaniu także C. Z. do odbywania z nim stosunków oralnych. Po czwarte wreszcie, psycholog sporządzająca opinie na temat oskarżonego wskazywała na bardzo niski stopień wiarygodności jego relacji na temat gwałtów w celi. Ostatecznie, nawet jeżeli niektórzy osadzeni

przemilczeli kwestię zachowania A. H. (1) i R. K. i to w stosunku do pokrzywdzonego, a nie oskarżonego, to żaden z przedstawionych wyżej dowodów nie pozwalał na ustalenie, że K. K. był w celi zmuszany do odbywania stosunków oralnych, czy analnych. Zasadnie zatem Sąd I instancji, nawet jeżeli nie odniósł się wprost do kwestii pewnych rozbieżności w relacjach świadków, nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tym zakresie. Automatycznie brak było podstaw aby dać wiarę relacji tego ostatniego co do zmuszenia go do dokonania zabójstwa C. Z.. Nieprawdopodobne jest bowiem, aby ktoś zdecydował się na zaatakowanie innego człowieka i godził się z jego śmiercią tylko dlatego, że inni dwaj osadzeni mu to kazali, nawet grożąc mu przy tym. Ponadto, apelująca zupełnie pominęła zachowanie jakie prezentował oskarżony w czasie odbywania kary

(nota bene za
usiłowanie
zabójstwa). To
bowiem jawiło się
jako wręcz fatalne,
albowiem oskarżony
był często
agresywny,
konieczne było
osadzanie go w
celi izolacyjnej, nie
wahał się słownie,
a nawet czynnie
atakować
funkcjonariuszy
Służby Więziennej,
prezentował butną,
arogancką i wręcz
prowokującą
postawę, przynależał
do podkultury
przestępczej, z której
wykluczony został
w lipcu 2018 r.
Nie sposób w
takiej sytuacji uznać,
aby oskarżony przy
takich cechach
zupełnie bezwolnie
poddął się presji
dwóch
współosadzonych i
dopuścił się
najpoważniejszego z
możliwych
przestępstw. Co
więcej,
zaatakowanie
pokrzywdzonego
wpisywało się w
cechy jego
osobowości i
wynikającej z niej
postawy w zakładzie
karnym. Wreszcie
skoro jako
niewiarygodna
okazała się wersja
oskarżonego na
temat gwałtów, to

nie sposób uznać, aby zasługiwała na uwzględnienie połączona z nią wersja o zmuszeniu do popełnienia przestępstwa zabójstwa. Ponadto, rzeczywiście C. Z. w piśmie na karcie 39 stwierdził, że zgłaszał konflikt w celi pomiędzy osadzonymi, a w swoich zeznaniach podał, że mówił wychowawcy, iż nie chce iść do celi bo jest obawa konfliktu (k. 54-55), ale nie sposób nie uwzględnić kontekstu w jakim wypowiedzi owe się pojawiły.

Pokrzywdzony bowiem dążył do uzyskania od administracji zakładu karnego odszkodowania w kwocie 400 000 zł w związku z całym zdarzeniem, a tym samym niezbędne było wykazanie, że administracja o konflikcie wiedziała.

Zresztą funkcjonariusze Służby Więziennej wiedzy na temat konfliktu zaprzeczali, a i pokrzywdzony na rozprawie zdecydowanie złagodził treść swoich zeznań w rozważanym tutaj

zakresie, gdyż
stwierdził, że
obawiał się wejść
do celi bo nie znał
współosadzonych.
Gdy do tego doda
się, że z relacji
C. Z. nie wynika
pomiedzy kim miał
wystąpić konflikt w
celi i gdy doda
się, że oskarżony ze
względu na cechy
swojej
nieprawidłowej
osobowości nie
potrafił kontrolować
emocji i łatwo
sięgał po zachowania
agresywne, to brak
ujawnienia motywu
działania
oskarżonego nie
oznaczał, że z tego
powodu należało
automatycznie dać
wiarę i to wbrew
treści pozostałych
dowodów, relacji
oskarżonego na
temat gwałtów,
czy zmuszenia do
dokonania
zabójstwa i to
złożonej w bardzo
późnej fazie
postępowania.
Oczywiście jakaś
przyczyna zajścia
wydaje się, że
musiała wystąpić,
ale skoro
zgromadzone
dowody wykluczały
aby była nią presja
współosadzonych, to
nie sposób z faktu
braku ustalenia
motywu działania
oskarżonego

wywodzić, że na pewno był nim ten wskazany w jego wyjaśnieniach i to dopiero na rozprawie.

Ostatecznie zatem dokonana przez Sąd I instancji ocena wyjaśnień oskarżonego jawiła się jako prawidłowa, a brak odniesienia się do niektórych okoliczności w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, nie oznaczał, że doszło do założenia z góry winy oskarżonego, do oparcia się jedynie na dowodach obciążających, czy do obrazy art. 410 k.p.k. w stopniu wpływającym na treść zaskarżonego wyroku.

Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut wadliwej oceny sądowo-psychiatrycznej i psychologicznej i w konsekwencji także zarzut obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. Przede wszystkim bowiem apelująca faktycznie nie wskazała na czym miała polegać wadliwość oceny opinii sporządzonej w przedmiotowej

sprawie, a ograniczyła się do stwierdzenia, że wobec wypowiedzi oskarżonego, iż nie pamięta przebiegu zarzucanego mu czynu oraz wobec zachowania oskarżonego na rozprawie, w połączeniu z danymi znajdującymi się na karatach 142-159 (opinie psychologiczne i rozmowy psychologiczne z oskarżonym) winno dojść do weryfikacji twierdzeń biegłych w zakresie poczytalności oskarżonego, czego Sąd I instancji nie uczynił. Tymczasem biegli psychiatrzy i psycholog dysponowali pełnymi danymi umożliwiającymi prawidłowe diagnozowanie. Dysponowali, co wprost wynika z treści kwestionowanej opinii (k. 354-366) protokołami wyjaśnień oskarżonego z postępowania przygotowawczego i zeznań pokrzywdzonego oraz niektórych współosadzonych, dysponowali danymi dotyczącymi drugiego

zarzucanego czynu,
dysponowali danymi
z leczenia
szpitalnego
(psychiatrycznego)
oskarżonego w M.
i S. (w latach
2012-2013,
2014-2015),
dysponowali danymi
z hospitalizacji
oskarżonego w
Oddziale Psychiatrii
Sądowej Szpitala
Aresztu Śledczego
w S. (w 2018
r.), a więc danymi
wynikającymi ze
wskazywanych przez
apelującą kart
142-159,
dysponowali treścią
wywiadu
środowiskowego,
dysponowali danymi
z wcześniejszej
obserwacji sądowo-
psychiatrycznej
oskarżonego (w
innej sprawie w
okresie od 19
września 2017 r.
do 18 października
2017 r.) wreszcie
oparli się na
własnych badaniach
oskarżonego. Mieli
zatem wiedzę, na co
zresztą wskazywali
w swojej opinii, na
temat zachowania
oskarżonego, jego
wypowiedzi, czy na
temat
występujących u
niego zaburzeń.
Wprawdzie nie
dysponowali jego
wyjaśnieniami z
rozprawy, ale nawet

dla laika twierdzenie
o niepamięci zajścia
jawi się jako przyjęta
linia obrony i w
świecie treści opinii
kontestowanej przez
apelującą, nie miała
jakiegokolwiek
znaczenia
(oskarżony
pamiętał, że był
zmuszony do
dokonania
zabójstwa, ale nie
pamiętał samego
ataku, co jest
oczywistą
nielogicznością,
biegła psycholog
wskazała, że postawa
oskarżonego jest
zwykle
manipulacyjna i
kalkulacyjna,
manipuluje też
obrazem siebie w
oczach innych, jak
również ma
skłonność na
zrzucanie winy na
otoczenie). Ponadto,
biegli mieli w polu
widzenia kwestię
niepamięci samego
ataku na
pokrzywdzonego, na
co wyraźnie wskazali
w opinii (k.
365). Także kwestia
chęci zmiany płci,
nawet gdyby biegli
kwestii owej nie
znali, w żaden
sposób nie wpływa
na poczytalność w
chwili popełnienia
przestępstwa i
wiedza w tym
zakresie jest
oczywista i

powszechna.

Odwołanie się zatem do jakiegoś niesprecyzowanego i nie wynikającego z akt sprawy rzekomego zachowania oskarżonego na rozprawie, czy do danych, na temat których biegli mieli w większości wiedzę, nie mogło stanowić skutecznej podstawy zarzutu wadliwej oceny dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej i psychologicznej.

Opinia owa zresztą opierała się, jak stwierdzono, na wszystkich istotnych danych i logicznie oraz precyzyjnie wskazywała dlaczego uznano, że oskarżony w chwili popełniania obydwu zarzucanych mu czynów nie miał zniesionej, ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności

rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem (k. 364-366 – brak ujawnienia omamów i urojeń, sprawny poziom funkcji intelektualnej, osobowość nieprawidłowa, niewykształcona uczuciowość wyższa, obniżony krytycyzm,

niski stopień kontroli emocjonalnej, wysoki poziom agresji, uzależnienie mieszane, wcześniejsze zachowania agresywne, zachowanie w chwili czynów zgodne z wcześniejszymi wzorcami postępowania).

Wydaje się zresztą, że tak samo opinię ową oceniała apelująca, skoro w toku postępowania przed Sądem I instancji nie zgłaszała do jej treści jakichkolwiek uwag, jak również nie postulowała jej uzupełnienia. Co więcej, nie wskazywała na konieczność sięgnięcia po opinię nowych biegłych, co obecnie zarzuca Sądowi I instancji. Zresztą w sytuacji gdy opinia jawi się jako niepełna, niejasna lub zachodzi w niej sprzeczność, podstawę decyzji o dopuszczeniu opinii uzupełniającej lub nowej opinii stanowi przepis art. 201 k.p.k. Zarzucanie zatem obrazy art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. było nieporozumieniem.

Nie sposób było również zgodzić się z wywodami apelacji w tym zakresie, w którym wskazywała na wadliwą ocenę przez Sąd I instancji dowodu z opinii sądowo-lekarskiej.

Faktycznie bowiem nie odnosiły się one do treści samej opinii, a sprowadzały do stwierdzenia, że Sąd I instancji winien merytorycznie zweryfikować ową opinię uwzględniając aktualny stan nauki i wiedzy, np. w zakresie przyjętej przez biegłego metodyki badań, czego jednak nie zrobiono. Co więcej, apelująca stwierdziła, że opinia zawiera w swojej treści specjalistyczne wywody, ale pomimo tego uznała, że opinia owa nie spełnia kryteriów wypracowanych przez doktrynę i orzecznictwo dla tego rodzaju dowodu.

Tymczasem zauważyć należy, że kontestowana opinia opierała się na zgromadzonej dokumentacji medycznej (karcie

medycznych
czynności
ratunkowych, karcie
obserwacyjnej
pacjenta w (...), czy
karcie
indywidualnej
pielęgnacji) z której
jednoznacznie
wynikało, jakich
obrażeń doznał
pokrzywdzony. Co
więcej, w
dokumentacji owej
wskazano na
parametry życiowe
pokrzywdzonego,
tak w chwili
udzielania mu
pomocy, jak i
leczenia.
Jednocześnie z
dokumentacji owej
wynikało jakie
przeprowadzono
badania (np. usg
brzucha, rtg klatki
piersiowej), jaki był
przebieg zabiegu
operacyjnego i jakie
stwierdzono w jego
wyniku obrażenia,
jaki był przebieg
leczenia itd.
Oczywiste zatem
było, że biegli
wydając
kontestowaną opinię
dysponowali pełnym
zakresem informacji
pozwalających na
diagnozowanie, a
tym samym nie
sposób w tym
elemencie
upatrywać jej
wadliwości. Biegli
wskazali też bardzo
czytelnie z jakiego
powodu uznali, iż

doszło do narażenia
pokrzywdzonego na
bezpośrednie
niebezpieczeństwo
utruty życia, a
nawet wystąpienia
choroby realnie
zagrożającej życiu.
Wskazali bowiem, że
u C. Z. rana kluto-
cięta śródbrzusza
penetrowała do
jamy otrzewnej,
a w szczególności
krezki, spowodowała
uszkodzenie naczyń
krezki i krwotok
jamy otrzewnej, jak
również
spowodowała
powikłania w postaci
dwumiejscowego
wglębienia jelit
co zainicjowało
niedrożność jelit.
Biegli wskazali
zatem bardzo
czytelnie na
przyczyny swojego
wniosku co do
wystąpienia
realnego
niebezpieczeństwa
utruty życia przez
pokrzywdzonego.
Wreszcie rozważana
tutaj opinia
sporządzona została
przez niezwykle
doświadczonych
biegłych o bardzo
wysokich
kwalifikacjach
merytorycznych.
Hasłowe zatem
odwołanie się przez
apelującą do kwestii
konieczności
weryfikacji opinii
z punktu widzenia

aktualnego stanu wiedzy i nauki, jak również braku wskazania w samej opinii np. metodyki przyjętej przy jej wydawaniu, było zabiegiem, który na pewno nie mógł podważyć wartości dowodowej opinii sądowo-lekarskiej sporządzonej w niniejszej sprawie. Strony nie mogą przy tym decydować, jakie techniki mają być zastosowane przez biegłych dla wykonania zleconej opinii i jakie biegły ma wykonać badania dostarczając informacje dla wykonania opinii. To biegły zobowiązany jest do wyboru adekwatnej metodologii swoich badań i dopasowania tejże do istniejących możliwości i potrzeb procesowych. O ile nie zostanie zatem wskazane, że biegły postąpił wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia zawodowego, nie sposób zakładać, że samo twierdzenie stron o konieczności przyjęcia innych, bądź dodatkowych metod badawczych uzasadnia dopuszczenie kolejnej opinii na podstawie art. 201

k.p.k. (zob. wyrok SA w Białymstoku z 9.05.2019 r., II AKa 58/19, LEX nr 2735140). Apelująca zresztą, jak to wyżej wskazano, nie przedstawiła jakiegokolwiek okoliczności, która rodziłaby wątpliwości, tak co do strony merytorycznej opinii, jak i przyjętej metodologii. Sam brak szerszych wywodów w tym zakresie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, czy nawet w opinii, w sytuacji gdy nie ujawniono w tej ostatniej jakichkolwiek nielogiczności i sprzeczności, nie mógł skutkować uznaniem jej za bezwartościowego dowodu. Nie sposób też wymagać, aby Sąd I instancji weryfikował opinię przez obecny stan nauki i wiedzy w danej dziedzinie, bo to biegły dysponuje wiedzą specjalną, a nie sąd. Gdyby było inaczej, to w ogóle zbędne byłoby sięganie po opinie biegłych. Skoro zatem analiza treści opinii nie wskazuje na wystąpienie w niej nielogiczności,

sprzeczności i skoro strony nie podjęły nawet próby wykazania błędności zawartych w niej stwierdzeń i wniosków, to brak było podstaw do kwestionowania wartości dowodowej rozważanej tutaj opinii sądowo-lekarskiej zwłaszcza, że zawiera ona wymienione wyżej cechy.

Jako częściowo zasadny jawił się natomiast zarzut wskazujący na błędne ustalenie przez Sąd I instancji zamiaru działania oskarżonego.

Wprawdzie apelująca domagała się ustalenia, że oskarżony „miał zamiar lub godził się jedynie z możliwością spowodowania u ofiary ciężkich obrażeń ciała”, a więc wyeliminowania w ogóle zamiaru zabójstwa, ale taki wniosek (wynikający zresztą jedynie z treści uzasadnienia apelacji, gdyż w formalnym wniosku postulowano uniewinnienie oskarżonego, co stało w ewidentnej sprzeczności z uzasadnieniem

środka
odwoławczego w
rozważanym tutaj
zakresie) jawił się w
realiach
przedmiotowej
sprawy jako zbyt
daleko idący. O ile
bowiem
oskarżonemu nie
sposób było
przypisać zamiaru
bezpośredniego
zabójstwa, o tyle
zamiar ewentualny
zabójstwa w jego
działaniu wynikał
wprost z
okoliczności
zdarzenia.
Oczywiście zgodzić
należało się z
apelującą, że
ustalając zamiar
działania
oskarżonego należy
uwzględnić
wszystkie
okoliczności zajścia,
a nie tylko przesłanki
przedmiotowe.
Jednocześnie jednak
w niektórych
sytuacjach wymowa
przesłanek
przedmiotowych
jawi się jako na
tyle jednoznaczna,
że sama w sobie
pozwala na ustalenie
zamiaru działania
oskarżonego. W
realiach
przedmiotowej
sprawy właśnie owe
przesłanki
przedmiotowe
pozwalały na
ustalenie, że
oskarżony

przewidywał i godził się na to, iż swoim zachowaniem spowoduje zgon ofiary. Po pierwsze bowiem użył rozbitej butelki (tzw. „tulipana”), a tym samym przedmiotu niezwykle niebezpiecznego, mogącego wywołać skutki takie jak nóż. Po drugie, zadał owym przedmiotem kilka ciosów. Tymczasem już jedno uderzenie ostrą częścią rozbitej butelki stwarza olbrzymie niebezpieczeństwo dla zdrowia, a w niektórych sytuacjach także dla życia ofiary. Po trzecie, oskarżony zadał nie tylko kilka ciosów, ale część z nich ewidentnie mierzyła w newralgiczne dla życia ofiary organy. U pokrzywdzonego ujawniono bowiem m.in. rany na szyi, klatce piersiowej i brzuchu. W tej zaś sytuacji oczywiste jest, że zadając ciosy w takie miejsca każdy człowiek przewiduje i godzi się na to, że spowoduje zgon ofiary. Wystarczyło bowiem, aby cios w szyję trafił w nieco inne miejsce, a doszłoby do

uszkodzenia dużych naczyń krwionośnych, co najprawdopodobniej skończyłoby się zgonem pokrzywdzonego. Po czwarte, oskarżony zadał cios w okolice brzucha, który spowodował ranę kluto-ciętą śródbrzusza lewego, penetrującą do jamy otrzewnej, z uszkodzeniem krezki i dwumiejscowym wgłobieniem jelita, co doprowadziło do krwawienia do jamy otrzewnej i rozpoczęcia niedrożnością jelit i co bezpośrednio narażało pokrzywdzonego na utratę życia. Po piąte, wbrew twierdzeniom apelującej, właśnie ilość zadanych ciosów wskazywała na zamiar ewentualny zabójstwa. Inaczej bowiem wygląda sytuacja w przypadku jednego ciosu, a inaczej w sytuacji kilku i to takich, które w części skierowane jednak zostały w newralgiczne okolice ciała pokrzywdzonego. Każdy zatem człowiek zdolny do racjonalnego

myślenia, a takim jest oskarżony, przewiduje i godzi się na to, że spowoduje zgon pokrzywdzonego, jeżeli zadaje kilka ciosów bardzo niebezpiecznym przedmiotem w okolicy, gdzie znajdują się ważne dla życia człowieka organy. W tym kontekście zauważyć należy, że eksponowana w apelacji nieprawidłowa osobowość oskarżonego, zakłócenie funkcji społecznych, czy niepamięć zdarzenia nie miały wpływu na ustalenie zamiaru działania oskarżonego. Biegli nie tylko bowiem stwierdzili, że oskarżony był poczytalny w chwili czynu, ale jednocześnie ewidentnie wskazali, że pomimo nieprawidłowej osobowości, czy uzależnienia, oskarżony „dysponuje sprawnym poziomem funkcji intelektualnej”, a na podstawie szczegółowych badań psychologicznych stwierdzono „przeciętny poziom

intelektualny”
oskarżonego.
Oczywiste też jest,
że nieprawidłowa
osobowość dotyczy
uczuciowości
wyższej,
odpowiedzialności
za siebie, stosunku
do norm moralnych
i prawnych, a
nie zdolności do
racjonalnego
myślenia i
przewidywania
skutków swojego
działania. Także
manifestowana
niepamięć zajścia,
nie ma żadnego
związku ze
zdolnościami do
rozumowania
skutkowo-
przyczynowego,
pomijając to, że
jak wskazano, nie
świadczyła ona o
niepoczytalności
oskarżonego w
chwili popełnienia
zarzucanych mu
czynów. Wszystkie
zatem powyższe
okoliczności
jednoznacznie
wskazywały, że
oskarżony zadając
kilka ciosów bardzo
niebezpiecznym
przedmiotem i
częściowo w
newralgiczne części
ciała, przewidywał
i godził się, że
swoim zachowaniem
spowoduje zgon
ofiary.

Zgodzić natomiast należało się z apelującą, że kwestia motywu działania oskarżonego miała wpływ na ustalenie strony podmiotowej zachowania K. K. w zakresie pierwszego z zarzucanych mu czynów. O ile bowiem nie wpływała ona na ocenę wiarygodności relacji oskarżonego, o tyle była niewątpliwie elementem, który nie pozwalał ustalić zamiaru bezpośredniego w działaniu oskarżonego. Sąd I instancji w ustaleniach faktycznych stwierdził, że oskarżony zaatakował pokrzywdzonego rozbitą butelką „z nieustalonego powodu”. W takich uwarunkowaniach, bez znajomości bezpośredniej przyczyny zajścia (poza tym, że nie było ono następstwem zmuszenia przez innych osadzonych) nie sposób przyjąć, poza sytuacjami oczywistymi (np. oddanie kilku strzałów z broni palnej w głowę

ofiary) że ktoś chce zabić drugą osobę.

Zasadnie także apelująca stwierdziła, że gdyby oskarżony chciał zabić pokrzywdzonego, to w początkowej fazie zajścia miałby po temu nieograniczoną możliwość.

Początkowe zaskoczenie, noc, sen, spowodowały, że przynajmniej w pierwszych sekundach (rozbicie butelki musiało rozpocząć wybudzanie ofiary) oskarżony miał nad pokrzywdzonym taką przewagę, że gdyby chciał to mógłby zadać taki cios, że spowodowałby on zgon ofiary (np. wbić rozbitą butelkę w szyję ofiary). Skoro zaś taka sytuacja nie wystąpiła, to oczywistym jest, że oskarżony nie chciał zabić pokrzywdzonego.

Zauważyć też należy, że jakkolwiek niektóre ciosy skierowane były również w newralgiczne części ciała, to jednak miały one charakter tłuczono-cięty, cięty lub kluto-cięty. W takiej zaś sytuacji

ustalenie, że
oskarżony chciał
zabić
pokrzywdzonego
było niemożliwe.
Oczywiście nie
sposób nie
zauważyć, że
pokrzywdzony
znajdował się na
górnym łóżku i jak
sam podał się bronił,
m.in. odpychając
oskarżonego
nogami, co mogło
mieć wpływ na
celność ciosów, ale
jednak w takich
uwarunkowaniach
rozważana tutaj
okoliczność
wskazywała, że
oskarżony „jedynie”
przewidywał i godził
się na
spowodowanie
zgonu ofiary. Zdawał
bowiem sobie
sprawę i ewidentnie
godził się na to,
że nawet rany
cięte, czy kluto-cięte,
przy uwzględnieniu
miejsc, w których
wystąpiły,
spowodują zgon
ofiary.

Ostatecznie zatem,
o ile nie sposób
było zgodzić się z
apelującą, że brak
było podstaw do
przypisania
oskarżonemu
zamiaru zabójstwa,
o tyle postać owego
zamiaru wymagała
wskazanej wyżej
korekty. Oczywiście

nie sposób było mówić o dopuszczeniu się przez Sąd I instancji obrazy art. 5 § 2 k.p.k., albowiem wskazane w nim wątpliwości muszą wystąpić po stronie sądu, a nie stron postępowania, ponadto muszą być następstwem braku ich racjonalnego rozstrzygnięcia pomimo prawidłowej oceny dowodów.

Tymczasem w realiach niniejszej sprawy, apelująca upatrywała podstaw do zastosowania dyspozycji rozważanego tutaj przepisu w fakcie odwołania się przez Sąd I instancji przy ustalania zamiaru działania oskarżonego jedynie do okoliczności przedmiotowych zajścia, co w sposób oczywisty nie wyczerpywało dyspozycji art. 5 § 2 k.p.k. Ponadto, jak to stwierdzono, sam brak ustalenia bezpośredniej przyczyny ataku na pokrzywdzonego, nie wykluczał możliwości przypisania działaniu oskarżonego zamiaru

ewentualnego
zabójstwa.

Wreszcie
zasługiwała na
uwzględnienie
apelacja obrońcy
oskarżonego w tym
zakresie, w którym
wskazywała na
dopuszczenie się
przez Sąd I instancji
błędu w ustaleniach
faktycznych poprzez
przyjęcie, że
wypowiedziana
przez oskarżonego
pod adresem
funkcjonariusza
Służby Więziennej
groźba miała na
celu zmuszenie do
zaniechania prawnej
czynności służbowej
polegającej na
doprowadzeniu do
celi. Zauważyć
bowiem należy, że
stosownie do treści
art. 224 § 2 k.k.
odpowiedzialności
karnej na podstawie
tego przepisu
podlega ten kto
stosuje przemoc lub
groźbę bezprawną
w celu zmuszenia
funkcjonariusza
publicznego albo
osoby do pomocy
mu przybranej do
przedsięwzięcia lub
zaniechania prawnej
czynności służbowej.
Przestępstwo owo
dokonane jest zatem
bez względu na
to, czy opisany
w nim skutek
(przedsięwzięcie,

zaniechanie
czynności
służbowej) wystąpi,
ale niezbędnym
warunkiem jest
to aby sprawca
działał umyślnie
i z zamiarem
bezpośrednim
kierunkowym, a
więc aby działał
„w celu” osiągnięcia
opisanego w art. 224
§ 2 k.p.k. skutku. W
realiach natomiast
przedmiotowej
sprawy, o ile
niewątpliwie było,
że oskarżony pod
adresem A. K.
wypowiedział groźbę
bezprawną (fakt ów
wynika ze zgodnych
ze sobą zeznań
pokrzywdzonego
oraz drugiego
funkcjonariusza, a
to R. Z., osoby
owe nie miały
też jakiegokolwiek
powodu aby
bezpodstawnie
obciążać
oskarżonego) o tyle
nie sposób było
przyjąć aby celem
wypowiedzianej
groźby bezprawnej
było zmuszenie
wymienionego wyżej
funkcjonariusza do
przedsięwzięcia lub
zaniechania prawnej
czynności służbowej.
Sam bowiem A. K.
w swoich zeznaniach
podał, że pomimo
wypowiedzenia
groźby oskarżony
nie wpływał na niego

i na wykonywanie
lub wstrzymanie
się od wykonania
czynności
doprowadzenia do
celi. Co więcej,
zeznał on, że
oskarżony pomimo
wypowiedzenia
groźby i wulgarnego
zachowania,
wykonywał
polecenia i zlecane
czynności (m.in.
wszedł do celi,
do której był
doprowadzany).
Także sama treść
groźby (uderzenia)
nie zawierała takiej
zawartości by na
jej podstawie można
było ustalić, że
oskarżonemu
przyświecał cel
wskazany w art.
224 § 2 k.k.
Wreszcie nie sposób
nie zauważyć, że
całe postępowanie
było ewidentnie
prowadzone pod
kątem nie
przestępstwa art.
224 § 2 k.k., a
faktycznie
przestępstwa
określonego w art.
190 § 1 k.k. na co
wskazuje chociażby
fakt pytania
pokrzywdzonego o
złożenie wniosku o
ściganie i ukaranie
oskarżonego. Widać
zatem, że nawet
prowadzący
postępowanie
przygotowawcze
ewidentnie

początkowo
dopatrywał się
dopuszczenia się
przez oskarżonego
przestępstwa z art.
190 § 1 k.k.
Zgromadzony zaś
materiał dowodowy,
w tym w toku
postępowania
sądowego,
ewidentnie
wskazywał na
słuszność właśnie
takiej kwalifikacji
prawnej
rozważanego tutaj
zachowania
oskarżonego.
Ostatecznie zatem,
należało zmienić
zaskarżony wyrok i
uznać oskarżonego
za winnego
wypowiedzenia pod
adresem A. K. groźby
karalnej (wulgarne
zapowiedzenie
uderzenia, tak że
pokrzywdzony się
przewróci, na pewno
stanowiło groźbę
karalną w
rozumieniu przepisu
art. 190 § 1 k.k.,
albowiem
rozumiemy przez
nią zapowiedź
dokonania
przestępstwa na
szkodę
pokrzywdzonego, a
więc np. groźbę
naruszenia
nietykalności
cielesnej,
uszkodzenia ciała).
Oczywiste też jest,
że groźba
wypowiedziana

przez oskarżonego
wzbudziła u
pokrzywdzonego
uzasadnioną obawę
jej spełnienia. Tak
bowiem
konsekwentnie
wypowiadał się sam
A. K., a i
obiektywnie rzecz
oceniając oczywiste
jest, że wobec
prezentowanej przez
oskarżonego przez
długi czas
agresywnej i
wulgarnej postawy,
czy wobec rodzaju
jego wcześniejszej
karalności,
pokrzywdzony miał
prawo obawiać się,
że zostanie przez
oskarżonego
uderzony, a więc,
że wypowiedziana
groźba może zostać
spełniona. Bez
znaczenia z punktu
widzenia art. 190
§ 1 k.k. jest także
to, czy oskarżony
faktycznie miał
zamiar
wypowiedaną
groźbę zrealizować.
Co do zatem
wypełnienia przez
oskarżonego
znamion
przestępstwa z art.
190 § 1 k.k. nie
było najmniejszych
wątpliwości. Sąd
odwoławczy był
też uprawniony do
dokonania
postulowanej
zmiany, albowiem
mieściła się ona w

zakresie wniesionej
apelacji i
podniesionego w
niej zarzutu, złożono
również wniosek o
ściganie i ukaranie
oskarżonego za
wypowiedzianą
groźbę karalną.
Na skutek zmiany
opisu i kwalifikacji
prawnej drugiego z
zarzucanych
oskarżonemu
czynów jako
niezbędne jawiło się
wymierzenie nowej
kary. W tym
zaś zakresie na
niekorzyść
oskarżonego
przemawiał znaczny
stopień społecznej
szkodliwości czynu.
Oskarżony dopuścił
się bowiem
naruszenia istotnego
rodzaju dobra
chronionego
prawem (wolność
człowieka),
okoliczności samego
czynu świadczyły
o złośliwości i
znacznym stopniu
demoralizacji
oskarżonego
(groźenie
pokrzywdzonemu w
czasie odbywania
kary, gdy osadzony
winien szczególnie
intensywnie
pracować nad sobą,
groźenie w wyniku
niezadowolenia z
wcześniejszego
poddania badaniom
na zawartość
narkotyków), a

właściwości i warunki osobiste oskarżonego (kilkakrotną karalność, fatalne wręcz zachowanie się oskarżonego w czasie pobytu w zakładzie karnym) nakazywały wymierzenie w miarę surowej kary. Wreszcie względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa nakazywał wymierzenie kary znacznie powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tak aby możliwe było z jednej strony racjonalne oddziaływanie penitencjarne, a z drugiej strony wskazanie oskarżonemu, a także społeczeństwu, że popełniania przestępstw się nie opłaca i jest zwalczane. Ostatecznie zatem należało wymierzyć oskarżonemu za rozważany czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wreszcie stwierdzić należy, że apelująca

podniosła również zarzut rażącej niewspółmierności kary. W tym jednak zakresie nie do końca było wiadomo o którą karę chodzi, czy karę łączną (na co wskazywało literalne brzmienie zarzutu) czy karę jednostkową 15 lat pozbawienia wolności, na co mógł wskazywać podniesiony w uzasadnieniu apelacji argument dotyczący pojednania się oskarżonego z pokrzywdzonymi (liczba mnoga wskazuje wręcz na nadmierną surowość obydwu kar jednostkowych). Jednocześnie podkreślić należy, że Sąd I instancji wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w minimalnym dopuszczalnym rozmiarze, przy uwzględnieniu oczywiście korzystniejszego dla oskarżonego stanu prawnego. Niemożliwe zatem było jakiegokolwiek jej obniżenie, co czyniło zarzut apelującej w tym zakresie zupełnie bezzasadnym. Trzeba też podkreślić, że na

skutek dokonanych zmian w zaskarżonym wyroku Sąd odwoławczy zobligowany został do wymierzenia nowej kary łącznej pozbawienia wolności. Ponieważ jednak uznał orzeczoną za pierwszy czyn karę jednostkową za prawidłową oraz przy braku apelacji na niekorzyść w zakresie kary łącznej (w apelacji prokuratora postulowano wprowadzić wymierzenie kary łącznej 25 lat pozbawienia wolności, ale było to jedynie następstwem postulowania wymierzenia takiej kary jednostkowej, bez ingerowania w przyjętą przez Sąd I instancji metodę łączenia kar) należało ponownie orzec karę łączną właśnie w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności.

Odnosząc się natomiast do kwestii wymiaru kary za usiłowanie zabójstwa, stwierdzić należy, że pomimo zmiany strony podmiotowej działania

oskarżonego na
umyślność w
zamiarze
ewentualnym, a
więc wystąpienia
okoliczności
zmniejszającej
stopień winy, kara
w wymiarze 15
lat pozbawienia
wolności uznana
musiała zostać za
prawidłową.
Zauważyć bowiem
należy, że stopień
społecznej
szkodliwości
rozważanego tutaj
czynu był bardzo
wysoki. Oskarżony
bowiem zaatakował
najważniejsze dobro
chronione prawem,
a to życie ludzkie,
bezpośrednim
skutkiem jego
działania było
wywołanie choroby
realnie zagrażającej
życiu, oskarżony
zadał kilka ciosów
oraz dopuścił się
przestępstwa w
czasie odbywania
kary, a więc
w warunkach, w
których winien
szczególnie dążyć
do prawidłowej
postawy i skupienia
się na własnej
resocjalizacji. Nie
sposób też nie
zauważyć, że
przedmiotowe
skazanie jest drugim
skazaniem
oskarżonego z
usiłowanie
zabójstwa, a

przedmiotowego
przestępstwa
dopuścił się on w
warunkach
recydywy, co
wskazuje na znaczny
stopień jego
demoralizacji. Gdy
do tego doda się
bardzo negatywne
zachowanie
skazanego w czasie
odbywania kary, to
także właściwości
i warunki osobiste
oskarżonego
przemawiały za
wymierzeniem mu
surowej kary. Z
drugiej jednak
strony oskarżony
działał jednak z
zamiarem
ewentualnym
zabójstwa i na co
słusznie wskazała
apelująca, pojednał
się z
pokrzywdzonym,
który mu wybaczył.
Jego działanie
zakończył się też
„jedynie” w fazie
usiłowania, chociaż
na taki skutek wpływ
mogła mieć postawa
współosadzonych.
Także brak
ujawnienia motywu
działania
oskarżonego nie
mógł przemawiać
na jego niekorzyść.
Sumując zatem
owe okoliczności
uznać należało, że
pomimo zmiany
strony podmiotowej
działania
oskarżonego, kara

15 lat pozbawienia wolności

wymierzona przez Sąd I instancji jawiła się jako prawidłowa, nawet jeżeli opierała się na niektórych innych przesłankach.

Jednocześnie ze wskazanych wyżej przyczyn nie sposób uznać, aby była ona nadmiernie surowa.

Na pewno bowiem nie jest karą, która „ma de facto wyeliminować go ze społeczeństwa na dobre”, jak stwierdziła apelująca.

Uwzględniając bowiem wiek oskarżonego, nawet przy dostrzeżeniu konieczności odbycia innej kary, orzeczona obecnie kara pozbawienia wolności za pierwszy czyn (i automatycznie kara łączna) nie eliminuje go trwale ze społeczeństwa.

Jednocześnie jednak zabezpiecza na tyle długo społeczeństwo przed agresywnymi działaniami oskarżonego, że niewątpliwie spełnia swój cel zapobiegawczy.

Pozwala również na odpowiednio długie oddziaływanie resocjalizacyjne na skazanego, a przede

<p>wszystkim pozwala na wdrożenie działań związanych z terapią oskarżonego. Wszystko to powoduje również, że nie sposób uznać, aby orzeczona kara nie spełniała swojego celu w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Z jednej bowiem strony jest karą surową, wskazującą na nieopłacalność przestępczego procederu, a z drugiej strony wskazuje, że nie jest ona czystą zemstą, a uwzględnia indywidualne okoliczności zajścia, czy cechy skazanego, w tym konieczność leczenia oskarżonego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. K. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie - w przypadku niemożności zrealizowania przez sąd drugiej instancji swojej funkcji kontrolnej z powodu wadliwego orzekania przez sąd</p>	<table> <tr> <td data-bbox="395 1462 660 2054"> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> </td><td data-bbox="660 1462 1481 2054"></td></tr> </table>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>			

<p>pierwszej instancji, którego sam nie może naprawić - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec nieuwzględnienia podniesionych zarzutów, za wyjątkiem tej ich części, która wskazywała na wadliwe ustalenie zamiaru w przypadku pierwszego przestępstwa (ale nie co do tego, że w ogóle nie można było przypisać działaniu oskarżonego zamiaru zabójstwa, a jedynie należało skorygować postać owego zamiaru) brak było jakichkolwiek podstaw do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia obydwu zarzucanych mu czynów. Nie wystąpiły też bezwzględne przyczyny</p>		

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

odwoławcze, jak również brak było przesłanek określonych w art. 437 § 2 k.p.k., które przemawiałyby za uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 kwietnia 2021		

r., sygn. akt III K 186/20 na mocy, którego uznano oskarżonego za winnego przestępstw polegających na tym, że:

1. w dniu 14 września 2018 r. w celi 504 w Zakładzie Karnym w S. działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia C. Z., zadawał mu ciosy szyjką rozbitej szklanej butelki w głowę, szyję, kończyny górne, klatkę piersiową i brzuch, powodując u niego obrażenia w postaci rany tłuczono-ciętej powłok miękkich czoła, powierzchownej rany powłok miękkich szyi bez uszkodzeń dużych naczyń szyi, rany tłuczono-ciętej barku lewego, rany tłuczono-ciętej ramienia lewego z uszkodzeniem mięśnia naramiennego, rany kluto-ciętej w obrębie dołu łokciowego lewego, rany kluto-ciętej kciuka i palca V ręki lewej rany powłok miękkich klatki piersiowej niepenetrującej do wnętrza klatki

piersiowej, rany
kluto-ciętej
śródbrzusza lewego
penetrującej do
jamy otrzewnej,
a w szczególności
do krezki jelita
cienkiego z
uszkodzeniem
naczyń krezki i
krwawienia do jamy
otrzewnej oraz rany
ciętej okolicy
lędźwiowej lewej
niepenetrującej do
narządów jamy
brzuszej, które to
obrażenia
skutkowały chorobą
realnie zagrażającą
życiu w postaci
dwumiejscowego
wglóbenia jelit z
rozpoczynającą się
niedrożnością jelit,
jednakże
zamierzonego celu
nie osiągnął z uwagi
na obezwładnienie
go przez pozostałych
osadzonych
obecnych w celi oraz
udzielenie pomocy
medycznej
pokrzywdzonemu,
przy czym czynu
tego dopuścił się
będąc uprzednio
skazanym wyrokiem
Sądu Okręgowego w
Szczecinie z dnia
28 lutego 2018 r.,
sygn. akt III K
283/17 za umyślne
przestępstwo
podobne
kwalifikowane z art.
13 § 1 k.k. w zw.
z art. 148 § 1 k.k.
w zb. z art. 157 §

1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 13 lat pozbawienia wolności, którą odbywał od 7 grudnia 2016 r. do 14 września 2018 r., tj. przestępstwa określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk, za które przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności,

2. w dniu 7 czerwca 2018 r. w Zakładzie Karnym w S. groził uszkodzeniem ciała umundurowanemu funkcjonariuszowi Służby Więziennej st. kpr A. K. w celu zmuszenia ww. funkcjonariusza publicznego do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na odprowadzeniu osadzonego do celi mieszkalnej, tj. przestępstwa z art. 224 § 2 k.k., za które na podstawie art. 224 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 (ośmiu) miesięcy

<p>pozbawienia wolności.</p> <p>Jednocześnie wymienionym wyżej wyrokiem Sąd Okręgowy w Szczecinie na podstawie art. 85 § 1 k.k., art.85a k.k., art.86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., stosując przepisy kodeksu karnego obowiązujące przed 24 czerwca 2020 r., wymierzył K. K. karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art.62 k.k. orzekł, że karę pozbawienia wolności oskarżony powinien odbywać w oddziale prowadzącym rehabilitację osób uzależnionych od narkotyków.</p>			
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>			
<p>Patrz punkt 3.1</p>			
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.0.15.2.1.</p>	<table> <tr> <td data-bbox="395 1753 660 1883">Przedmiot i zakres zmiany</td> <td data-bbox="660 1753 1481 1883"></td> </tr> </table>	Przedmiot i zakres zmiany	
Przedmiot i zakres zmiany			
<p>Patrz punkt 3.1</p>			

Zwiążle o powodach zmiany			
Patrz punkt 3.1			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatriywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Punkt V	Wobec występowania w sprawie obrońcy z urzędu należało na jego rzecz zasądzić w oparciu o treść § 2 pkt 1 , § 4 ust. 1, 2 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019.18 t.j.) koszty obrony udzielonej oskarżonemu z		

	urzędu postępowaniu odwoławczym.	w
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Punkt VI	<p>Wobec nieuwzględnienia apelacji prokuratora oraz nieuwzględnienia w przeważającej części apelacji obrońcy oskarżonego, kosztami procesu za postępowanie odwoławcze należało w połowie obciążyć K. K., a 1/2 wydatków za to postępowanie winien ponieść Skarb Państwa (art. 636 § 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k.).</p> <p>Uwzględniając jednak dość długi okres izolacji oskarżonego, brak większego majątku oraz bardzo ograniczone obecnie możliwości majątkowe, należało oskarżonego zwolnić z obowiązku uiszczenia przypadających nie niego kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym i wydatkami za to postępowanie w</p>	

	całości obciążyć Skarb Państwa (art. 624 § 1 k.p.k.).	
7. PODPIS		
SSO del. Robert Mąka SSA Maciej Żelazowski SSA Stanisław Kucharczyk		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego K. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 kwietnia 2021 r., sygn. akt III K 186/20 na mocy, którego uznano oskarżonego za winnego przestępstw polegających na tym, że:</p> <p>1. w dniu 14 września 2018 r. w celi 504 w Zakładzie Karnym w S. działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia C. Z., zadawał mu ciosy szyjką rozbitej szklanej butelki w głowę, szyję, kończyny górne, klatkę piersiową i brzuch, powodując u niego obrażenia w postaci rany tłuczono-ciętej powłok miękkich czoła, powierzchownej rany powłok miękkich szyi bez uszkodzeń dużych naczyń szyi, rany tłuczono-</p>	

ciętej barku lewego, rany tłuczono-ciętej ramienia lewego z uszkodzeniem mięśnia naramiennego, rany kluto-ciętej w obrębie dołu łokciowego lewego, rany kluto-ciętej kciuka i palca V ręki lewej rany powłok miękkich klatki piersiowej niepenetrującej do wnętrza klatki piersiowej, rany kluto-ciętej śródbrzusza lewego penetrującej do jamy otrzewnej, a w szczególności do krezki jelita cienkiego z uszkodzeniem naczyń krezki i krwawienia do jamy otrzewnej oraz rany ciętej okolicy lędźwiowej lewej niepenetrującej do narządów jamy brzusznej, które to obrażenia skutkowały chorobą realnie zagrażającą życiu w postaci dwumiejscowego wgłobienia jelit z rozpoczynającą się niedrożnością jelit, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na obezwładnienie go przez pozostałych osadzonych obecnych w celi oraz udzielenie pomocy medycznej pokrzywdzonemu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 lutego 2018 r., sygn. akt III K 283/17 za umyślne przestępstwo podobne kwalifikowane z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na karę 13 lat pozbawienia wolności, którą odbywał od 7 grudnia 2016 r. do 14 września 2018 r., tj. przestępstwa określonego w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk, za które przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności,

2. w dniu 7 czerwca 2018 r. w Zakładzie Karnym w S. groził uszkodzeniem ciała umundurowanemu funkcjonariuszowi Służby Więziennej st. kpr A. K. w celu zmuszenia ww. funkcjonariusza publicznego do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na odprowadzeniu osadzonego do celi mieszkalnej, tj. przestępstwa z art. 224 § 2 k.k., za które na podstawie art. 224 § 2 k.k. wymierzono mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie wymienionym wyżej wyrokiem Sąd Okręgowy w Szczecinie na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., stosując przepisy kodeksu karnego obowiązujące przed 24 czerwca 2020 r., wymierzył K. K. karę

	<p>łącznie 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art.62 k.k. orzekł, że karę pozbawienia wolności oskarżony powinien odbywać w oddziale prowadzącym rehabilitację osób uzależnionych od narkotyków.</p> <p>Apelująca kontestowała ustalenie, że oskarżony działał z zamiarem zabójstwa, że nie był zmuszony do zaatakowania pokrzywdzonego, że nie był przed czynem zmuszany do określonych zachowań przez współosadzonych, że drugiego z zarzucanych mu czynów oskarżony dopuścił się w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej, wreszcie kontestowała wysokość orzeczonej kary 15 lat pozbawienia wolności.</p>		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana